

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Filipa Dienstbiera, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Pavla Simona rozhodl o návrhu **Ministerstva vnitra**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 3, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Městským soudem v Brně**, se sídlem Brno, Polní 39, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 33 C 129/2006, ve věci žaloby o zaplacení 2 495 961 Kč: žalobkyně: **ČAS - SERVICE a. s.**, IČ 46346716, se sídlem Znojmo, Dobšická 2295/2, zastoupené Mgr. Michaelem Buchlovským, advokátem v Brně, Cihlářská 19, a žalovaného: **Jihomoravský kraj**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5,

t a k t o :

P ř í s l u š n ý vydat rozhodnutí ve věci žaloby o zaplacení částky 2 495 961 Kč vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 33 C 129/2006 **je s p r á v n í o r g á n .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 23. 3. 2015 se Ministerstvo vnitra domáhá, aby byl rozhodnut spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) mezi ním a Městským soudem v Brně ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 33 C 129/2006, o zaplacení částky 2 495 961 Kč.

V návrhu navrhovatel uvedl, že žalobou podanou u Městského soudu v Brně dne 31. 3. 2006 se společnost ČAS – SERVICE, a. s., domáhala proti Jihomoravskému kraji a České republice - Ministerstvu dopravy zaplacení částky 2 495 961 Kč z titulu plnění smluv o závazku veřejné služby ve veřejné linkové osobní dopravě ze dne 29. 5. 2003, ze dne 1. 7. 2003 a ze dne 21. 7. 2003. Následně společnost ČAS – SERVICE, a. s., vzala žalobu proti České republice - Ministerstvu dopravy v celém rozsahu zpět a žaloba tak od této chvíle směřovala pouze proti Jihomoravskému kraji.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 15. 9. 2009, čj. 33 C 129/2006 - 120, rozhodlo přerušení celého řízení do ukončení dovolacího řízení u Nejvyššího soudu, vedeného pod sp. zn. 23 Cdo 318/2009 (spor totožných účastníků). Nejvyšší soud pak

v uvedené věci dospěl k závěru, že uplatněný nárok je nárokem plynoucím z veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi společností ČAS – SERVICE, a. s., a Jihomoravským krajem, přičemž k řešení sporů z veřejnoprávních smluv jsou příslušné správní orgány, v tomto případě Ministerstvo vnitra. V reakci na uvedený rozsudek Nejvyššího soudu rozhodl Městský soud v Brně usnesením ze dne 28. 2. 2011, čj. 33 C 129/2006 - 144 o zastavení řízení a postoupení předmětné věci Ministerstvu vnitra.

Usnesením ze dne 11. 5. 2011, čj. MV-48738-3/ODK-2011, postoupilo Ministerstvo vnitra věc Ministerstvu dopravy, neboť dospělo k názoru, že je v pravomoci tohoto ministerstva ve věci rozhodnout. Ministerstvo dopravy se s tímto názorem neztotožnilo a usnesením ze dne 22. 6. 2011, čj. 46/2011-190-STSP/5, vrátilo návrh Ministerstvu vnitra. Ministerstvo vnitra poté předložilo věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 – 88, určil, že příslušné k rozhodnutí o návrhu společnosti ČAS - SERVICE, a. s., je Ministerstvo vnitra, neboť smlouvu o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě vyhodnotil jako subordinační veřejnoprávní smlouvu podle § 161 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Následně Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, čj. MV-48738-34/ODK-2011, kterým zamítlo návrh společnosti ČAS - SERVICE, a. s., aby jí byla zaplacená požadovaná částka.

O žalobě podané proti tomuto rozhodnutí rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, čj. 10 A 108/2012 – 67, tak, že napadené správní rozhodnutí je nicotné. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v původním návrhu společnosti ČAS - SERVICE, a. s., (který směřoval k Městskému soudu v Brně) byl nárok vymezen jako nárok z bezdůvodného obohacení a pravomoc správních orgánů posuzovat spory z veřejnoprávních smluv v takovém případě není dána. Přitom poukázal na to, že Městský soud v Brně nezohlednil judikaturu zvláštního senátu, především jeho usnesení ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005 - 7. Pravomoc Ministerstva vnitra nemohl založit ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 - 88, a to ze dvou důvodů. Ve výroku tohoto rozsudku bylo jednak stanoveno, že Ministerstvo vnitra je příslušné rozhodnout o sporu ze smlouvy o závazku veřejné služby a nikoliv z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení, a jednak příslušnost správního orgánu musí být založena vždy zákonem a nelze jí založit soudním rozhodnutím. O otázce, zda určitá věc patří do pravomoci soudů nebo správních orgánů je příslušný rozhodnout výlučně zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. Bylo proto povinností Ministerstva vnitra podat návrh zvláštnímu senátu.

Současná situace je tedy taková, že na jedné straně existuje usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2011, čj. 33 C 129/2006 - 144, ve kterém tento soud (v reakci na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2010, čj. 23 Cdo 318/2009 - 135) dospěl k závěru, že se jedná o nárok plynoucí z veřejnoprávní smlouvy, o kterém jsou oprávněny rozhodnout správní orgány. S tím koresponduje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 - 88. Na druhé straně existuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2015, čj. 10 A 108/2012 - 67, jehož opačným právním názorem je Ministerstvo vnitra ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.),

vázáno. Z tohoto důvodů vznikl záporný kompetenční spor mezi soudy a orgány moci výkonné ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb.

Ministerstvo vnitra se i nadále domnívá, že jeho postup byl správný a že je v dané věci příslušné rozhodnout. Jeho pravomoc sice byla určena primárně „jen“ usnesením Městského soudu v Brně, avšak toto usnesení bylo přímým důsledkem rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2010, čj. 23 Cdo 318/2009 – 135. Správnost tohoto postupu pak byla potvrzena i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 - 88. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku sice řešil svoji příslušnost ve smyslu § 97 odst. 1 s. ř. s., avšak nevznese žádné pochybnosti o tom, že by se snad mohlo jednat o spor, k jehož rozhodování jsou příslušné obecné soudy.

Za této situace je pouze zvláštní senát oprávněn rozhodnout, zda je k vyřešení konkrétního sporu příslušný soud či správní orgán. Ministerstvo vnitra proto s ohledem na výše uvedené, zejména s přihlédnutím k vázanosti právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze, navrhuje, aby bylo vydáno usnesení, že příslušný rozhodnout o nároku společnosti ČAS - SERVICE, a. s., na zaplacení částky 2 495 961 Kč, který byl uplatněn žalobou ze dne 31. 3. 2006, je soud v občanském soudním řízení a že usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2011, čj. 33 C 129/2009 - 144 se ruší.

Podle obsahu listin předložených navrhovatelem se společnost ČAS - SERVICE, a. s., žalobou podanou u Městského soudu v Brně dne 31. 3. 2006 domáhala proti Jihomoravskému kraji a Ministerstvu dopravy zaplacení částky 2 495 961 Kč. V žalobě společnost ČAS - SERVICE, a. s., uvedla, že od 1. 1. 2003 s vědomím Jihomoravského kraje fakticky provozovala veřejnou linkovou dopravu. K uzavření smlouvy o vzniku závazku veřejné služby ve veřejné linkové osobní dopravě s Jihomoravským krajem došlo až dne 14. 4. 2003, a to se zpětnou účinností. Další obdobné smlouvy byly uzavírány vždy zpětně na období jednoho měsíce, a to dne 29. 5. 2003, 1. 7. 2003 a 21. 7. 2003. Protože je dle žalobkyně čl. II. odst. 3 jednotlivých smluv o vzniku závazku veřejné služby ve veřejné linkové osobní dopravě pro rozpor s kogentními ustanoveními zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 50/1998 Sb., o prokazatelné ztrátě ve veřejné linkové osobní dopravě, ve znění pozdějších předpisů, neplatný, má to za následek neplatnost celých smluv, protože se jedná o jejich podstatnou náležitost. S ohledem na neplatnost smluv a na skutečnost, že žalobkyně provozovala fakticky činnost spočívající v zajišťování veřejné linkové osobní dopravy, vznikl jí nárok na vydání bezdůvodného obohacení plněním z neplatného právního úkonu.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 15. 9. 2009, čj. 33 C 129/2006 - 120, rozhodl o přerušení celého řízení do ukončení dovolacího řízení u Nejvyššího soudu vedeného pod sp. zn. 23 Cdo 318/2009 (spor totožných účastníků řízení). Nejvyšší soud v odůvodnění rozsudku ze dne 1. 12. 2010, čj. 23 Cdo 318/2009 – 135, uvedl, že v daném případě nemají smluvní strany rovné postavení. Správní orgán autoritativním rozhodnutím jednostranně ukládá a může vymáhat povinnosti dopravce při zajištění závazku veřejné služby. Proto nejde o vztah vyplývající z občanskoprávních vztahů účastníků. K řešení sporů z veřejnoprávní smlouvy jsou podle správního řádu příslušné správní orgány, v tomto případě Ministerstvo vnitra. V rámci své argumentace odkázal Nejvyšší soud na judikaturu, Ústavního soudu (usnesení ze dne 25. 11. 1993, sp. zn. II. ÚS 75/93 a ze dne 23.

6. 1995, sp. zn. II. ÚS 86/95 a nálezy ze dne 1. 12. 1998., sp. zn. I ÚS 41/98 a ze dne 10. 11. 1998, sp. zn. I. ÚS 229/98), Nejvyššího soudu (rozhodnutí ze dne 29. 8. 2008, sp. zn. 33 Odo 926/2006) a rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. (usnesení ze dne 21. 5. 2008, čj. Konf 31/2007 - 82).

Usnesením ze dne 11. 5. 2011, čj. MV-48738-3/ODK-2011, postoupilo Ministerstvo vnitra věc Ministerstvu dopravy, neboť dospělo k názoru, že je v pravomoci tohoto ministerstva ve věci rozhodnout. Ministerstvo dopravy se s tímto názorem neztotožnilo a usnesením ze dne 22. 6. 2011, čj. 46/2011-190-STSP/5, vrátilo návrh Ministerstvu vnitra. Ministerstvo vnitra poté předložilo věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 - 88, určil, že příslušné k rozhodnutí o návrhu společnosti ČAS - SERVICE, a. s., je Ministerstvo vnitra, protože smlouvu o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě vyhodnotil jako subordinační veřejnoprávní smlouvu podle § 161 správního řádu.

Následně Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, čj. MV-48738-34/ODK-2011, kterým zamítlo návrh společnosti ČAS - SERVICE, a. s., aby jí byla zaplacená požadovaná částka. O žalobě podané proti tomuto rozhodnutí rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, čj. 10 A 108/2012 - 67, tak, že napadené správní rozhodnutí je nicotné. V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud uvedl, že v původním návrhu byl nárok vymezen jako nárok z bezdůvodného obohacení a pravomoc správních orgánů posuzovat spory z veřejnoprávních smluv v takovém případě není dána. Pravomoc Ministerstva vnitra nemohl založit ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 - 88. K takovému rozhodování je příslušný pouze zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. V intencích právního názoru vysloveného Městským soudem v Praze pak Ministerstvo vnitra podalo návrh zvláštnímu senátu, aby rozhodl kompetenční spor o pravomoc, jehož stranami jsou orgán moci výkonné a soud.

Zvláštní senát se při posouzení sporné otázky pravomoci zcela přidržel svého v nedávné době vydaného rozhodnutí ve skutkově a právně obdobné věci, týkající totožných účastníků a téhož předmětu sporu (usnesení ze dne 25. 2. 2016, čj. Konf 10/2015 - 13).

Nejvyšší soud, který rozhodoval v dovolacím řízení vedeným pod sp. zn. 23 Cdo 318/2009, spor totožných účastníků řízení, popřel pravomoc soudů rozhodovat o nároku uplatněném žalobou podanou společností ČAS - SERVICE, a. s., v občanském soudním řízení, protože vycházel z toho, že se mezi účastníky jedná o vztah založený rozhodnutím dopravního úřadu o závazku veřejné služby, v němž smluvní stany nemají rovné postavení. O tento právní názor se opřel Městský soud v Brně, který v nyní posuzované věci usnesením ze dne 28. 2. 2011, čj. 13 C 129/2006 - 144, řízení o žalobě zastavil a věc postoupil k vyřízení Ministerstvu vnitra. Ministerstvo vnitra k popření své pravomoci odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, který přezkoumával jeho rozhodnutí o nároku uplatněném společností ČAS - SERVICE, a. s., a dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nicotné, protože Ministerstvo vnitra nemělo pravomoc ve věci rozhodnout. Přitom Ministerstvo vnitra poukazuje na to, že je tímto rozsudkem Městského soudu v Praze vázáno. Zvláštní senát proto konstatuje, že se jedná o negativní

kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán podle zákona č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003 - 18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS).

Pro posouzení, jaký orgán má pravomoc rozhodovat ve věci požadavku společnosti ČAS – SERVICE, a. s., na zaplacení částky 2 495 961 Kč, je nutné identifikovat povahu a podstatu nároku, o němž uvedená společnost tvrdí, že jej má. Nárok má spočívat v tom, že uvedená společnost v rozhodném období ve veřejném zájmu fakticky provozovala veřejnou linkovou osobní dopravu způsobem, který je obvykle zajišťován na základě veřejnoprávní smlouvy. Podle tvrzení společnosti ČAS – SERVICE, a. s., a z ostatních skutečností, jež vyšly doposud najevo, je povaha i podstata plnění poskytovaného uvedenou společností nepochybná. Je tedy nesporné, že uvedené plnění bylo fakticky poskytováno a že jeho poskytování se orgány veřejné moci věcně příslušné k zajišťování veřejné dopravy ve veřejném zájmu ani entity, jež byly těmito orgány reprezentovány (Krajský úřad Jihomoravského kraje, Jihomoravský kraj jako takový, Ministerstvo dopravy respektive Česká republika), nebránily a v jistém smyslu plnění poskytované společnosti ČAS – SERVICE, a. s., „konzumovaly“.

Z rozhodovací praxe zvláštního senátu vyplývá, že pravomoc orgánu k projednání a rozhodnutí věci musí být určena na základě obsahu podané žaloby, tj. na základě žalobních tvrzení a žalobního petitu. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru se měl žalobce domáhat svého nároku ve správním řízení (viz usnesení ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005 - 7). Obdobně byla formulována i právní věta ve vztahu k usnesení ze dne 28. 5. 2013, čj. Konf 67/2012 - 8: *„Řízení před civilními soudy i soudy ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Žalobce je pánem sporu (dominus litis) a záleží výhradně na něm, zda bude spor vůbec zahájen, jaké námitky budou v řízení uplatněny, vydání jakého rozhodnutí se bude domáhat, případně zda bude spor předčasně ukončen. Bylo tedy primárně na žalobkyni, aby zvolila, jaké formy ochrany se domáhá a čeho se v řízení dožaduje.“* Podle usnesení ze dne 8. 3. 2012, čj. Konf 5/2012 - 11 dále platí, že *„[p]ravomoc správních orgánů posuzovat spory z veřejnoprávních smluv nebude dána výjimečně tehdy, pokud se žalobce domáhá po žalovaném vydání plnění z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku. Je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší o něm rozhodovat soudu v občanském soudním řízení. Soud v takovém případě nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního řízení.“*

Společnost ČAS – SERVICE, a. s., v žalobě ze dne 30. 3. 2006, doručené Městskému soudu v Brně následující den, tvrdila, že se plnění v částce 2 495 961 Kč domáhá za fakticky poskytnuté plnění a že dodatečně uzavřené veřejnoprávní smlouvy jsou neplatné.

Podle § 169 odst. 1 správního řádu rozhodují spory z veřejnoprávní smlouvy správní orgány taxativně v tomto ustanovení vyjmenované. „Sporem z veřejnoprávní smlouvy“ je nutno rozumět podstatně širší okruh nároků svou povahou a podstatou veřejnoprávních, než pouze nároků vyplývajících z konkrétního ujednání o plnění,

obsaženého v platné veřejnoprávní smlouvě. Právní úprava zakotvující možnost uzavřít v určité věci v oblasti veřejného práva veřejnoprávní smlouvu již sama o sobě tím, že zakládá možnost vzniku právního vztahu mezi jednotlivcem a veřejnoprávní entitou jinak než autoritativním, jednostranným jednáním veřejné moci, předpokládá vznik komplexního „souboru“ vzájemných a navzájem provázaných práv a povinností a z nich plynoucích nároků mezi těmito subjekty. Centrálním bodem tohoto souboru práv a povinností bude daná veřejnoprávní smlouva. Nezřídka však, ačkoli by mělo jít spíše o výjimky, půjde i o práva a povinnosti – striktně vzato – povahy mimosmluvní. Ty budou s veřejnoprávní smlouvou spojené pouze volně, ve smyslu faktické souvislosti mezi nárokem a veřejnoprávní smlouvou, která byla uzavřena, ať už platně nebo neplatně, nebo nebyla uzavřena, avšak s ohledem na povahu a podstatu vztahu uzavřena být mohla (tzn. že daný vztah mohl být podle zákona veřejnoprávní smlouvou upraven). V tomto smyslu je i v oblasti veřejnoprávních smluv představitelná veřejnoprávní obdoba nároků, jakými jsou v oblasti práva soukromého nárok na vydání bezdůvodného obohacení či nárok na náhradu škody. Druhý z uvedených nároků však nelze směřovat s nároky podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, ve znění pozdějších předpisů. S tím ostatně počítá i § 170 správního řádu, podle kterého se při postupu podle části páté, upravující veřejnoprávní smlouvy, použijí přiměřeně ustanovení občanského zákoníku, s výjimkou ustanovení o neplatnosti právních jednání a relativní neúčinnosti, ustanovení o odstoupení od smlouvy a odstupném, ustanovení o změně v osobě dlužníka nebo věřitele, nejde-li o právní nástupnictví, ustanovení o postoupení smlouvy a o poukázce a ustanovení o započtení. Přiměřené použití občanského zákoníku je tak vyloučeno jen pro taxativně uvedené instituty, mezi nimiž ani bezdůvodné obohacení, ani náhrada škody nejsou uvedeny.

Uvedený výklad pojmu „sporů z veřejnoprávních smluv“ ostatně odpovídá i smyslu a účelu rozdělení pravomocí mezi orgány rozhodující v oblasti veřejného práva (zde správní orgány) a v oblasti práva soukromého (zde soudy rozhodující v občanském soudním řízení). „Soubor“ práv a povinností, jehož centrálním bodem je zákonem předvídaná, byť ne vždy nezbytně nutně platná či vůbec uzavřená veřejnoprávní smlouva, má být posuzován komplexně, ve všech svých vzájemných souvislostech, a pokud možno jedním orgánem respektive soustavou orgánů. Je tedy zásadně třeba vykládat v pochybnostech ustanovení o pravomocích rozhodovat o právech a povinnostech majících určitou povahu a podstatu (veřejnoprávní či naopak soukromoprávní) tak, že o nich bude rozhodovat pokud možno jeden orgán.

Z výše uvedeného vyplývá, že aby se v případě nároku tvrzeného společností ČAS – SERVICE, a. s., jednalo o nárok, o němž by nebyly příslušné rozhodovat správní orgány rozhodující o sporech z veřejnoprávních smluv, muselo by z tvrzení žalobce vyplývat, že takový nárok nemá souvislost s právními vztahy v oblasti veřejného práva, které zákon umožňuje upravit

veřejnoprávními smlouvami, například proto, že se jedná o soukromoprávní bezdůvodné obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku z roku 1964. To však v projednávaném případě není splněno. Jak již bylo uvedeno, povaha plnění, které mělo být fakticky poskytováno žalobcem, je zjevně veřejnoprávní a mohlo být poskytováno na základě veřejnoprávní smlouvy, v daném případě veřejnoprávní smlouvy subordinální ve smyslu § 161 správního řádu.

Zvláštní senát proto z uvedených důvodů podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc správního orgánu, jež je založena § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 tohoto zákona zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. V dané věci však nebylo důvodu žádné takové rozhodnutí rušit, neboť Ministerstvo vnitra jako strana kompetenčního sporu, která má pravomoc ve věci rozhodnout, žádné rozhodnutí, kterým by popřela svoji pravomoc o věci rozhodovat, nevydala.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu